

Tekst: DAMIR BOROVIČAK

Slike: Damir Borovčak, Ljubomir Škrinjar, i dr.

Povodom Svih svetih na Mirogoju

OD PODVALE DO DEMAGOGIJE

Predstavnici branitelja, vodstva i izaslanstva njihovih udruga, majke poubijanih i nestalih sinova, udovice i sestre hrvatskih branitelja, mnogi od njih posjetitelji u Zagrebu, polažu vijence i pale svijeće na spomeniku koji je prozvan takozvanim "zidom boli" na Mirogoju. Spomenik je rezultat demagoške podvale i mjesto ruganja djece komunista, udbaša i sadašnjih vlastodržaca u Hrvatskoj.

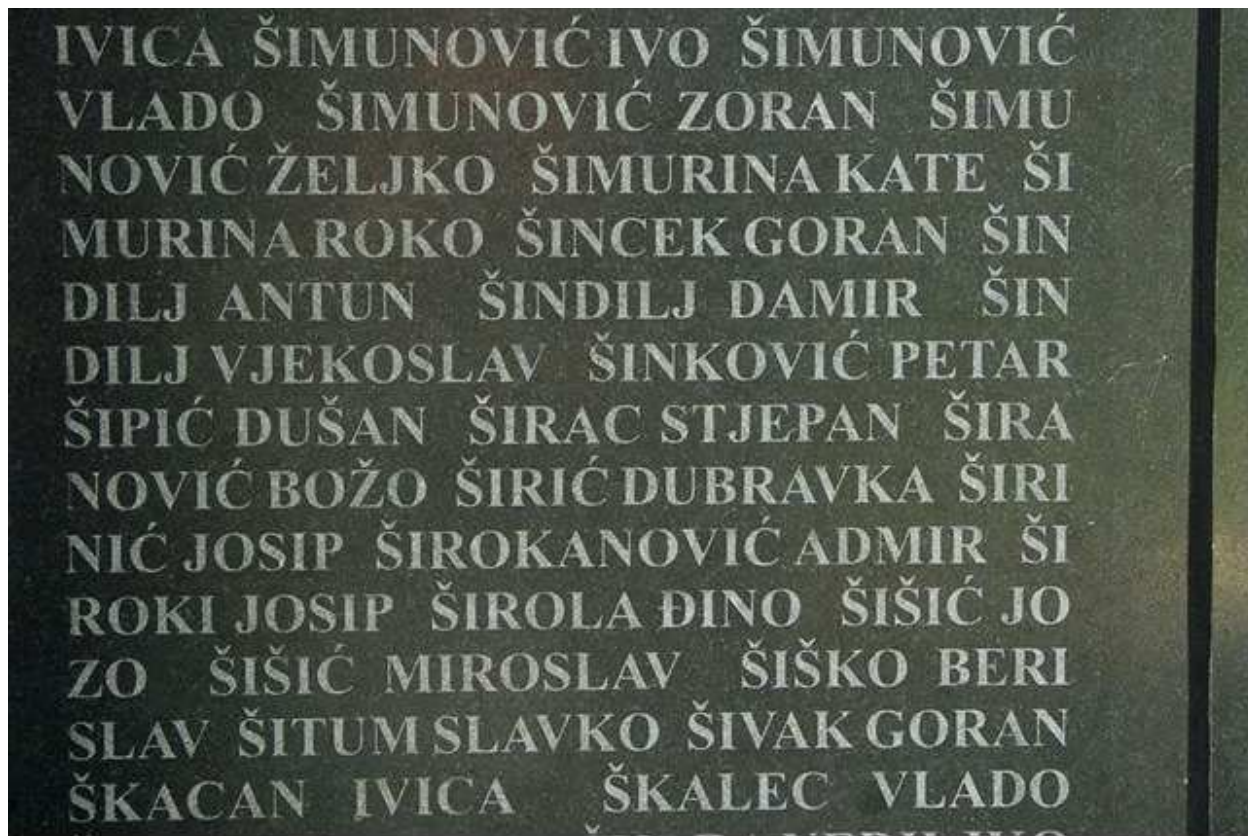
Tzv. "zid boli" na Mirogoju pogrešno je mjesto, za sve naše branitelje, za sve naše stradalnike iz vremena obrambenog Domovinskog rata. Tzv. "zid boli" na Mirogoju podvala je onih političara koji su osmislili i promjenu Dana državnosti 30. svibnja. Svi oni poslije Tuđmana na vlasti, na blagdan Svih svetih i u drugim prigodama, paljenjem svijeća i polaganjem vijenaca, malo ovdje malo tamo, manipuliraju hrvatske branitelje i narod.

Tzv. "zid boli" na Mirogoju nije onaj Zid boli iz Selske ulice u Zagrebu, koji je rastao i nastajao spontano, cigla po cigla s imenima ubijenih i nestalih, ispred ratnog ureda UNPROFOR-a u Zagrebu. To je bilo mjesto dubokog pijeteta prognanika, majki za izgubljenim sinovima, udovica za izgubljenim muževima, djece za izgubljenim očevima, sestara za izgubljenom braćom, mjesto duboke i strahovite patnje hrvatskog naroda u vremenu kada UNPROFOR nije činio ono što je trebao i zašto je stigao u Hrvatsku. Kasnije, taj spomenik smeta iz demagoško političkih razloga, pa ga se pod okriljem noći smišljeno uklanja po nalogu gradonačelnika Bandića, u dosluhu s tadašnjim vlastodržcima na Markovom trgu i Pantovčaku.

Takozvani "zid boli" na Mirogoju nastao je kao podvala komunista promjenom Tuđmanove vlasti. Premješteno je nekoliko cigli na Mirogoj, u pozadinu propalog Dušan Đamonjinog projekta, koji je prethodno ponuđen i odbijen u New Yorku, a zatim podvaljen u Zagrebu. Đamonja je tako od Grada Zagreba masno naplatio propali projekt, dok su komunisti uvidjeli priliku da se riješe mrske tradicije Oltara domovine na Medvedgradu. Gradonačelnik Bandić odigrao je uobičajenu manipulatorsku ulogu s novcem poreznih obveznika Grada Zagreba. Pri tom su neki predstavnici udruga bili dodatno "stimulirani" kako bi uklanjaju u Selskoj i propalom Đamonjinom projektu dali svoju privolu.

Nakaradni crni spomenik na Mirogoju 14. listopada 2005. godine otvoren je za javnost. U spomenik je urezano 13.500 imena hrvatskih branitelja i civilnih žrtava velikosrpske agresije na Hrvatsku. Imena žrtava ispisana su s prelomljenim imenima ili prezimenima, što je poseban "umjetnički" doseg u vidu bezobrazluka protiv elementarne pristojnosti prema svakom živom ili mrtvom čovjeku. Posebice je to svinjarija prema žrtvama koje ne mogu više bolno kriknuti - ostavite nam barem imena i prezimena cijela, kad već nisu naša tijela. Nedostaju podaci o rođenju i smrti, nema nikakvih objašnjenja o velikosrpskoj agresiji koja je pokosila ove živote, nema ni spomena o onom što se tu iza spomenika nalazi i kako je on u stvari spontano nastao. Za idućih desetak godina mnogi detalji će se još više zaboraviti, a idući naraštaji će pomisliti kakvi su to "crni" branitelji nekakve cigle ovdje pokapali.

A pravi Zid boli nastao je 1993. godine kao spontani prosvjed u Selskoj, ispred stožera UNPROFOR-a, kao krik naroda protiv UN ravnodušnosti prema pobijenim i nestalim u

Domovinskom ratu. Bio je to dug i upozoravajući Zid boli i višegodišnje mjesto plaća hrvatskih majki i žena koje su prvenstveno upućivale svoj apel za izgubljenim i nestalim sinovima i muževima. Neke od ciglica s imenima iz Selske nalaze se u tom Đamonjinom spomeniku. No one su ponižavajuće u pozadini, na neuobičajenom mjestu i razini, rekli bi purgeri – "tam' gdje pesi pišaju".

I konačno ne manje bitno, tzv. "zid boli" u crnom mramoru podignut je nasuprot bjeline bračkog kamena spomena Titovim tzv. antifašistima. Nije primjereno, ali je lukavo podmetnuto! Oni koji su u Selskoj komemorirali u ratnim i poratnim godinama, potom prosvjedovali zbog izmještanja, pa i novu godinu 2005. dočekali u prosvjedu kod Zida boli u Selskoj, nisu zadovoljni s Bandićevom i Đamonjinom podvalom. Autor ovog teksta nikada kod tzv. "zida boli" na Mirogoju nije ni cvijetić položio, a kamoli svijeću zapalio, jer ne želi podupirati manipulirane budalaštine koje se pretvaraju u običaje, po nalogu odnarođenih političara. Đamonjin spomenik je samo jedna u nizu demagogija djece komunista, rastače jedinstvo, briše sjećanje, uništava iskonske tradicije i ruga se istini. Tzv. "zid boli" na Mirogoju izrastao je kao podvala Oltaru Domovine na Medvedgradu, jer tamo je bilo i još je uvijek mjesto gdje se državnički dostojanstveno odavala počast svim žrtvama koje su pale za Hrvatsku, u svim prošlim vremenima, tako i u obrambenom Domovinskom ratu. To je mjesto uspostavio prvi hrvatski predsjednik dr. Franjo Tuđman i u tim vremenima to je bilo iskreno i s državničkim dostojanstvom. Vjerujem da je predsjednik Tuđman živ, nikada ne bi dopustio da se Zid boli iz Selske ukloni. Sigurno bi proniknuo i ne bi odobrio novokomponirani tzv. "zid boli" na Mirogoju.

Kad je riječ o imenima žrtava Domovinskog rata, prije tzv. "zida boli" na Mirogoju, postoji i Crkva Mati slobode na Jarunu. Tamo su na zidu oltara imena i prezimena svih stradalnika obrambenog Domovinskog rata, napisana dostojno kako se imena pišu. A za odavanje počasti žrtvama Domovinskog rata na Mirogoju, postoji prigodno mjesto. To je Domovinski križ, na dijelu groblja gdje počivaju hrvatski branitelji i junaci. To je najprimjerenije mjesto, spomenik i znak križa na Mirogoju za odavanje pijeteta hrvatskim braniteljima i žrtvama obrambenog Domovinskog rata.

Svaka čast braniteljima i njihovoj žrtvi, međutim mjesto Đamonjinog spomenika sigurno nije mjesto pijeteta za one koji drže do časti, ugleda, istine i poštovanja žrtava Domovinskog rata. Podsjetimo se, na mjesto Đamonjinog spomenika redovito defiliraju bivši i sadašnji predsjednik RH, politička kamarila s Markova trga, svi oni koji poslije Tuđmana podvaljuju i relativiziraju žrtvu hrvatskih branitelja. Potom, oni se odmah okreću i nastave klanjati bijelom spomeniku krvavih Titovih revolucionara. Cijelo desetljeće čine to oni političari na vlasti, koji ni u ludilu ne bi došli na Oltar domovine na Medvedgradu. Nije li to dovoljno jasan i prepoznatljiv znak? Takvi pokušavaju spojiti nespojivo, relativizirati petokraku i hrvatski grb, relativizirati mučitelje i žrtve, relativizirati hrvatske branitelje, s tvrdnjom da su partizani, antifašisti i komunisti davno prije stvarali slobodnu i samobitnu Hrvatsku. U stvari, rugaju se istini, rugaju se braniteljima iz Domovinskog rata. Smetao im je Oltar domovine od samog početka, posebice sada u dane Svih svetih kad se posljednji puta 1999. godine predsjednik Tuđman na Medvedgradu poklonio svim hrvatskim žrtvama. Zato su poslije smrti predsjednika Tuđmana, ubrzo osmislili način kako da se riješe i Dana državnosti 30. svibnja i Oltara domovine.

Zato onima koji se zalažu za ispravljanje nepravdi prema hrvatskim braniteljima, savjet je izbjegavati mjesta klanjanja djece komunista njihovim zlobnim podvalama. Đamonjin spomenik mjesto je podvale i treba ga kao takvog tumačiti uciviljenim majkama i braniteljima. Jednog dana trebati će to ruglo ukloniti s Mirogoja. Taj spomenik je rezultat komunističke demagogije i simbol hrvatskih političkih patvorina. Zato se kod Đamonjinog "remek-djela" ne treba klanjati i odavati počasti, osim ako se ne želi klanjati opaćinama i podvaljenim glupostima.

Damir Borovčak

